

opusdei.org

Nanovo otkrijmo ljepotu činjenice da smo Božja djeca

Na općoj audijenciji 8. rujna papa Franjo nastavlja s katehezom o Pavlovoj poslanici Galaćanima i naglašava kako nam je Krist omogućio da postanemo istinska Božja djeca.

10.09.2021.

Braćo i sestre, dobar dan!

Nastavljamo svoj hod produbljivanja vjere – naše vjere – u svjetlu Poslanice svetoga Pavla Galaćanima.

Apostol kod ovih kršćana ustraje na tome da ne zaborave novost Božje objave koja im je naviještena.

Jednako kao i evanđelist Ivan (usp. 1 Iv 3, 1-2), Pavao ističe da nam je vjera u Isusa Krista omogućila da postanemo doista djeca Božja i ujedno njegovi baštinici. Mi kršćani često uzimamo zdravo za gotovo stvarnost da smo djeca Božja. Dobro je uvijek se sjetiti trenutka u kojem smo to postali, trenutka svoga krštenja, kako bismo s više svjesnosti živjeli taj veliki dar koji smo primili.

Kad bih danas postavio pitanje: tko od vas zna datum svoga krštenje?, mislim ne bi bilo puno podignutih ruku. Ali to je datum na koji smo spašeni, to je datum na koji smo postali djeca Božja. Pa evo, oni koji ne znaju neka pitaju kuma, kumu, oca, majku, strica, ujaka, strinu, ujnu: „Kad sam kršten? Kad sam krštena?“ i svake se godine spomenuti toga dana: to je datum na koji smo postali

djeca Božja. Slažete li se? Učinit ćete to? [odgovaraju: da!] To je jedan „da“, kako da kažem, eh! [okupljeni se smiju] Idemo dalje...

Otkako je „nadošla vjera“ u Isusa Krista (r. 25), nastaje potpuno novo stanje koje vodi do božanskog sinovstva. Sinovstvo o kojemu govori Pavao više nije općenito, koje uključuje sve muškarce i žene kao sinove i kćeri jednog Stvoritelja. U odlomku koji smo upravo čuli on kaže da nam vjera daje biti djeca Božja „u Kristu“ (r. 26) i u tome je razlika. Ne samo djeca Božja, kao svi: svi smo mi muškarci i žene djeca Božja, svi, kojoj god da religiji pripadamo. Ali ovo „u Kristu“, to je ono po čemu se kršćani razlikuju, a to se događa samo u sudjelovanju u Kristovu otkupljenju i u nama u sakramentu krštenja tako započinje. Isus je postao naš brat i svojom smrću i uskrsnućem pomirio nas je s Ocem. Onaj tko primi Krista u vjeri,

po krštenju se „zaodijeva“ njime i sinovskim dostojanstvom (usp. r. 27).

Sveti Pavao u svojim poslanicama više puta spominje krštene. „Biti kršten“, po njemu, isto je što i biti, na učinkovit i stvaran način, dionicom Isusova otajstva. U *Poslanici Rimljanima*, na primjer, čak će ići tako daleko da će reći da smo, u krštenju, s Kristom umrli i s njim ukopani da bismo mogli s njim živjeti (usp. 6, 3-14). Umrli s Kristom, s njim ukopani da bismo mogli s njim živjeti. Ovo je krsna milost: biti dionicima Isusove smrti i uskrsnuća. Krštenje, dakle, nije puki vanjski obred. Oni koji ga primaju bivaju preobraženi do dna svoga bića i posjeduju novi život, upravo onaj koji im omogućava da se Bogu obraćaju i zazivaju ga s: „Abba“, to jest „oče“. Dakle, „oče“ (usp. *Gal 4, 6*).

Apostol s velikom smionošću tvrdi da je identitet primljen krštenjem toliko

nov da nadilazi razlike koje postoje na *etničko-religijskoj* razini. Naime, to objašnjava ovako: „Nema više: Židov – Grk!“; kao i na društvenoj razini: „Nema više: rob – slobodnjak! Nema više: muško – žensko!“ (*Gal 3, 28*). Te se izraze često čita previše brzopleto, a da se ne shvaća revolucionarna vrijednost koju sadrže. Pisati Galaćanima da u Kristu „nema ni Židova ni Grka“, za Pavla je bilo isto što i pravi preokret na etničko-vjerskoj razini. Židov je, zbog činjenice da pripada izabranom narodu, bio povlašten u odnosu na pogane (usp. *Rim 2, 17-20*), i sâm Pavao to potvrđuje (usp. *Rim 9, 4-5*). Ne čudi, dakle, da ovo novo Apostolovo učenje može zvučati kao krivovjerno. „Ali kako to, svi jednaki? Pa svi smo različiti!“ Zvuči pomalo krivovjerno, zar ne! I druga jednakost, između „slobodnjaka“ i „robova“ otvara pred nama iznenađujuće poglede. Za antičko društvo, razlika između robova i

slobodnih građana bila je bitna. Ovi su potonji uživali sva zakonska prava, dok robovima nije bilo priznato čak ni ljudsko dostojanstvo. To se događa i danas: mnogo je onih u svijetu, mnogo, milijuni i milijuni, koji nemaju pravo na hranu, nemaju pravo na obrazovanje, nemaju pravo na rad: to su novi robovi, to su oni na periferijama, koje svi iskorištavaju. I danas postoji ropstvo. Razmislimo malo o tome. Mi nijećemo tim ljudima ljudsko dostojanstvo, to su robovi. Tako, na kraju, jednakost u Kristu nadilazi društvenu razliku između dvaju spolova, uspostavljajući jednakost između muškaraca i žena koja je za to doba bila revolucionarna i koju je i danas potrebno ponovno potvrđivati. Treba je i danas ponovno potvrđivati. Koliko samo puta čujemo da se prezire žene! Koliko smo samo puta čuli: „Neka se ništa ne poduzima, to ima veze sa ženama“. Ali muškarac i žena imaju isto

dostojanstvo, a u povijesti, i danas, postoji ropstvo žena: žene nemaju iste mogućnosti kao muškarci. Moramo čitati ono što kaže Pavao: jednaki smo u Kristu Isusu.

Kao što se može vidjeti, Pavao potvrđuje duboko jedinstvo koje postoji među svim krštenima, neovisno o njihovu stanju i položaju, bili oni muškarci ili žene, jednaki su, zato što je svaki od njih, *u Kristu*, novi stvor. Svaka razlika postaje sporedna u odnosu na dostojanstvo djece Božje, koji svojom ljubavlju ostvaruje istinsku i bitnu jednakost. Svi, Kristovim otkupljenjem i krštenjem koje smo primili, jednaki smo: sinovi i kćeri Božji. Jednaki.

Braćo i sestre, pozvani smo na pozitivniji način živjeti novim životom koji svoj temeljni izraz nalazi u sinovstvu s Bogom. Jednaki zato što smo djeca Božja, a djeca Božja zato što nas je otkupio Isus

Krist i zadobili smo to dostojanstvo po krštenju. Za sve nas danas također je od presudne važnosti ponovno otkriti ljepotu djece Božje, da smo braća i sestre, zato što smo uronjeni u Krista koji nas je otkupio. Razlikâ i kontrastâ koje stvaraju podjele ne bi smjelo biti kod Kristovih vjernika. Jedan od apostola, u Jakovljevoj poslanici, kaže ovako: „Čuvajte se razlika, jer niste pravedni kad na zbor (to jest na misu) uđe jedan koji nosi zlatni prsten, u krasnoj odjeći: ‘Samo naprijed, samo naprijed’, i posjedne ga se na prvo mjesto. Zatim, ako uđe netko drugi, tko je siromašan, u dronjcima i vidi se da je siromašan, puki siromah: ‘da, da uđi samo, sjedni evo tamo iza’“. Te razlike činimo mi, mnogo puta, i to nesvjesno. Ne, mi smo jednaki. Pozvani smo prije svega učiniti konkretnim i očitim poziv na jedinstvo čitavog ljudskog roda (usp. II. VAT. KONC., konst. *Lumen gentium*, 1). Sve što zaoštrava razlike među

osobama, uzrokujući često diskriminaciju, sve to pred Bogom više nema nikakvu vrijednost, zahvaljujući spasenju postignutom u Kristu. Ono što je bitno jest vjera koja djeluje slijedeći put jedinstva koji pokazuje Duh Sveti. Naša je odgovornost odlučno koračati tim putem jedinstva, ali jedinstva koje podupire Isus, koje je izvršio svojim otkupljenjem.

I ne zaboravite kada dođete kući: "Kada sam kršten?" Istražite o kojem se datumu radi i nikada ga nemojte zaboraviti. Tako da, kada taj dan dođe, možete proslaviti. Hvala.